

Людмила Дядченко – авторка того, чого «не буває»

Вихід поетичної збірки в Україні – справжнє диво, а поетичної збірки молоді авторки – то такого взагалі не буває...

Віталій Капранов

З огляду на ситуацію в сучасній українській літературі слова письменника інакше, як гіркою правдою, назвати складно. Можна було би сказати щось на кшталт «часи зараз такі», проте хочу нагадати, що поезія ніколи не була літературою для мас. Погодьтеся, вірші, здебільшого, набагато глибші від тих своїх прозових родичів, які живуть переважно у міжміських потягах і вагонах метро. Чи стали б ви читати Цветаєву в автобусі? А Ліну Костенко в переповненому тролейбусі? Навряд чи. Бо їхнє місце – на невеличкому столику в затишній кімнаті, на книжковій полиці або в серці. Тому не дивно, що заклопотані люди читають розрекламовану прозу. На поезію ж просто не вистачає часу. На жаль...

Втім, з кожного правила, яким би непорушним воно не здавалося, є винятки. Один із них – книга Людмили Дядченко, магістра II року навчання спеціальності «Літературна творчість». Збірка «Плата за доступ», презентація якої відбулася 14 жовтня у книгарні «Є» на Конtrakтовій площі, вийшла в серії «Зона Овідія». Ця серія, що нараховує 47 поетичних книг українських авторів, – поки єдина серія поетичних книжок, яка має тривалу традицію на теренах України.

Надзвичайно приємно, що поряд із відомими зі шкільної парти творами на полицях книгарень з'являються збірки молодих (але далеко не зелених) поетів, до лав яких тепер можна зарахувати і Людмилу Дядченко.

На презентацію нової збірки я покладала великі надії, адже думала якщо збірку вже вирішили профінансувати, то в ній має бути хоч щось

хороше. Виявилося, що того «щось» у «Платі за доступ» досить таки багато. І те «щось» – не яскрава палітурка чи хвалебне «заднє слово» Жадана, Скиби та Федюка, а глибока поезія.

Чорна типографська фарба на білому папері немов оживає під час читання і малює в уяві не фантастичні світи, а картини реальності. Однак не сірої, а якоїсь іншої, не загнаної в рамки простих непоширених речень, заялжених рим і чужих думок, лише з поодинокими розділовими знаками, за якими автор ховає власну думку, але не нав'язує її... Завдяки цьому читач сприймає вірші так, як може, хоче і вважає за потрібне, а не через призму чужого світогляду.

Хотілося би також відзначити непересічні художні засоби, які одягають поезії у неповторні шати, та так, що кожне наступне вбрання не гірше від попереднього. На чомусь конкретно спинятися не буду: вирвана з контексту фраза навряд чи збереже свою змістовну велич, а окремий вірш, яким би хорошим він не був, залишиться самотнім віршем, теж вирваним із контексту. Розбирати все не вистачить терпіння. Скажу лише, що в цілому, як на мене, збірка вийшла чудова – щось між «дуже добре» і «відмінно». Я впевнена: збірка знайде схвалення читачів.

Гладун Дарина,
студентка Інституту філології
спеціальності «Літературна творчість»